

De perfecte moord

Peter James

De Fontein

© 2010 Really Scary Books

© 2011 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, een imprint van
De Fontein|Tirion, onderdeel van VBK|media,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijke uitgever: Pan Books, een imprint van Pan MacMillan Ltd.

Oorspronkelijke titel: *The Perfect Murder*

Uit het Engels vertaald door: Lia Belt

Omslag: De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld: Hollandse Hoogte

Auteursfoto: Jörg Steinmetz

Vormgeving binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 2948 3

NUR 332

www.defonteintirion.nl

www.peterjames.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Het idee om zijn vrouw te vermoorden kwam niet in een plotselinge flits bij Victor Smiley op. Er kwamen maar weinig dingen ooit in een plotselinge flits bij Victor Smiley op. Hij was iemand die altijd alles zorgvuldig plande. Hij doordacht alles stap voor stap.

Beetje bij beetje bij beetje.

In feite maakte Victor nooit een keus totdat hij zorgvuldig alle mogelijke opties had afgewogen. Zijn vrouw Joan werd er soms gek van. Ze werd er bijna net zo gek van als van zijn gesnurk. Ze grapte dat ze op een dag die woorden, *beetje bij beetje bij beetje*, op zijn grafsteen zou laten zetten. Ze voegde eraan toe dat hij waarschijnlijk ook beetje bij beetje bij beetje zou doodgaan.

Victor was tweeënveertig, leed aan diabetes, en had een kalend hoofd waar hij een lok haar overheen kamde en een dikke buik. Joan was veertig, mollig, en had een onderkin. Toen ze elkaar pas leerden kennen, vond Joan hem knap en zwierig. Victor vond haar een ontzettende seksbom.

Ze woonden in een twee-onder-een-kap in een rustige wijk van Brighton. Het kleine huis bood uitzicht over een bebouwde vallei en over de groene heuvels van de South Downs.

Tegenwoordig hadden ze meestal ruzie als ze samen

thuis waren. Als ze niet met elkaar kibbelden, ruzieden ze wel met de burens.

Victor had mot gekregen met alle burens die ze ooit hadden gehad. Het was een van de vele dingen aan hem waar Joan kwaad om werd. Ze werd meerdere keren per dag kwaad op hem, bijna elke dag. Gisteren was ze kwaad op hem omdat hij zo'n grote televisie had gekocht dat die de halve woonkamer in beslag nam. Hij was nog kwader op haar omdat ze een fortuin had uitgegeven aan een nieuw fornuis. Het oude was nog best bruikbaar, vond hij.

Later die avond hadden ze weer ruzie, omdat zij een nieuwe vloer in de keuken wilde laten leggen. Hij was tevreden met de vloer die er lag. Die kon nog jaren mee, zei hij tegen haar.

's Nachts hadden ze alweer ruzie. Deze keer was dat om zijn gesnurk. Toen ze net samen waren, snurkte Victor nooit. Nu maakte ze hem bijna elke nacht wakker omdat hij snurkte. Het was net alsof ze met een dikke olifant in bed lag, zei ze. Steeds vaker moest ze naar de logeerkamer verkassen om nog een beetje te kunnen slapen. Ze sleepte zich dan uit hun bed, wikkelde een deken om zich heen en zocht het harde eenpersoonsbed op dat in het andere kamertje stond.

Ze hadden elkaar leren kennen op jivedansles in een kerkzaaltje in Brighton toen Victor eenentwintig was. Hij deed een computercursus bij Brighton Tech en woonde bij zijn moeder, die weduwe was. Joan werkte als centraliste bij een taxibedrijf en woonde nog bij haar ouders thuis. Een vriend had tegen Victor gezegd dat dansles een

uitstekende mogelijkheid was om lekkere meiden te ontmoeten. Een vriendin had Joan verteld dat dansles een voortreffelijke plek was om geschikte mannen tegen te komen.

Victor had heel geschikt geleden, hoewel hij op de dansvloer misschien een beetje verlegen en onhandig was. 'Je hebt twee linkervoeten, jij!' plaagde Joan toen hij haar koos als zijn danspartner voor de volgende nummers. Je hebt lekkere tieten, jij, en een heel puik onderstel, dacht hij bij zichzelf terwijl hij probeerde te voorkomen dat ze zijn stijve zou voelen.

Joan vond hem grappig, lief en héél knap. Hij leek een beetje te sprankelen. In haar ogen was hij een man die het ver zou schoppen. Ze trok zich niets aan van de mening van haar ouders. Haar vader vond Victor er lui uitzien en haar moeder zei dat hij hebberige ogen had.

Victor vond Joan het mooiste schepsel dat hij ooit had gezien. Ze leek wel een pin-up. Als tiener hing hij posters van pin-ups aan de muren van zijn slaapkamer en verlustigde zich eraan. Natuurlijk vond hij dat ze vruchtbare heupen had. Hij kon zijn geluk amper op toen ze zei dat ze wel met hem uit wilde. Later, toen hij kennismaakte met haar ouders, bekeek hij haar moeder aandachtig. Hij had ergens gelezen dat vrouwen op latere leeftijd op hun moeder gingen lijken.

Maar allemachtig, wauw! Joans moeder, die achter in de veertig was, zag er wat hem betreft nog heel goed uit. Daar hoefde hij zich dus niet druk over te maken. Moeder en dochter voldeden aan alle voorwaarden.

Op hun trouwdag stelde Joan zich voor dat Victor over

twintig jaar een machtig zakenman zou zijn. Ze dacht dat ze dan vier kinderen zouden hebben, twee jongens en twee meisjes. Ze zouden in een groot huis wonen, met een zwembad erbij. Victor stelde zich voor dat Joan over twintig jaar nog steeds slank en mooi zou zijn en dat ze nog steeds twee keer per dag heftige seks zouden hebben. Kinderen leken hem wel leuk, zolang ze maar niet te veel invloed op hun leven hadden. Vooral niet op hun seksleven.

In plaats daarvan zat Victor vast in een baantje zonder vooruitzichten, zaten ze samen vast in hetzelfde bescheiden huis waar ze al negentien jaar woonden en waren er nooit kinderen gekomen. Ze woonden alleen met hun rode kater, Gregory. De kater had een hekel aan hen allebei.

Joan zag liever niet onder ogen dat het leven misschien wel altijd zo zou blijven. Ze zouden altijd ongelukkig zijn. Wat voor toekomst was dat nou?

Ze waren het oneens over zo ongeveer alles.

Ze ruzieden zelfs bijna elke avond of het slaapkamer-raam open of dicht moest. Victor zei dat hij niet kon slapen in een bedompte kamer. Joan zei dat ze niet kon slapen als het te koud was.

Het allerergste voor haar was wanneer ze naar een restaurant gingen. Uit eten gaan op zaterdagavond was al heel lang een ritueel voor hen en Joan zag met steeds meer angst en beven tegen die avonden op. Ze zorgde er altijd voor dat ze met een ander stel gingen, zodat zij en Victor niet alleen maar tegenover elkaar zaten te kibbelen. Maar die avonden liepen altijd uit op scheldpartijen

tussen Victor en Joan, en dus lieten hun vrienden het in de loop der jaren steeds vaker afweten. Iedereen behalve Ted en Madge, die geen andere vrienden hadden.

Bij elk restaurant nam Victor ruim de tijd om het menu te bekijken en vervolgens vroeg hij de ober om de details van elk gerecht. Daarna vroeg hij normaal gesproken om iets wat niet op het menu stond. Het was bijna elke keer hetzelfde: een garnalencocktail gevolgd door biefstuk met patat. Dat was eigenlijk het enige wat hij graag at. Zelfs als ze naar de Chinees gingen, waar Joan en Madge dol op waren, of naar een Indiaas restaurant, waar Ted echt verzot op was, dan nog bestelde Victor die stomme garnalencocktail gevolgd door biefstuk met patat. Binnensmonds maakte hij racistische opmerkingen als ze dat niet voor hem konden maken.

‘In een restaurant moet je bestellen wat je thuis niet krijgt!’ zei hij dan luidkeels. En daarna, met een knip-oog naar Ted terwijl hij Madge een por met zijn elleboog gaf, liet hij erop volgen: ‘Jammer dat er geen pijpbeurten op het menu staan, want die krijg ik thuis ook nooit!’

Ted lachte dan en wreef onder de tafel over Madge’s bovenbeen. ‘Dat probleem hebben wij niet, hè, schatje?’ zei hij dan.

Madge werd dan knalrood en zei trots: ‘Hij is een geile donder, mijn Ted!’

Joan verontschuldigde zich vervolgens beschaamd tegen de ober. Ze zou er het liefst aan toevoegen: sorry dat ik hier zit met dat burgerlijke mannetje met die afgrijsselijke pluk haar over zijn kale kop, dat schreeuwerige overhemd en die lelijke stropdas. Hij was slank en best knap

toen ik met hem trouwde, geloof het of niet. Natuurlijk durfde ze dat nooit.

In plaats daarvan siste ze haar man dan toe: 'Waarom probeer je niet een keer wat anders? Neem eens een gokje!'

'Dát vind ik lekker,' zei Victor dan altijd. 'Waarom zou ik het risico nemen dat ik iets bestel wat ik niet lekker vind? Misschien ben ik morgen wel dood.'

O god, ja, alsjeblieft! dacht Joan dan steeds vaker bij zichzelf.

Het was bij Victor hetzelfde met boeken en televisie. Hij las uitsluitend detectiveverhalen en keek alleen maar naar detectives op tv. Sherlock Holmes was zijn favoriet. Hij had alle verhalen over Sherlock Holmes verschildende keren gelezen. Hij had alle films en televisieseries over zijn held gezien. Basil Rathbone was zijn favoriete Sherlock Holmes-acteur. In Victor Smileys ogen was Basil Rathbone De Man.

Victor had altijd een duidelijke mening over alles, ook over autorijden. Hij praatte nooit onder het rijden, want, vertelde hij Joan keer op keer, dat was gevaarlijk.

'Rij niet zo hard!' klaagde zij altijd als hij reed.

'Hou je kop, mens!' antwoordde hij dan. 'Hoe moet ik nou rijden als jij steeds blijft kletsen? Dát is pas gevaarlijk!'

Victor rookte thuis sigaren, maar om een of andere reden dacht hij niet dat sigaren slecht voor je waren. 'Sigaretten wel, maar sigaren niet,' verklaarde hij dan. Hij zat er niet mee als Joan tegen hem zei dat hij van die sigaren ontzettend uit zijn mond ging stinken. In de be-

ginjaren, toen ze nog verliefd waren, had het haar niet uitgemaakt. Ze zei toen altijd tegen hem dat hij een geil beest was en dat ze dol was op zijn rokerige adem. In latere jaren was het het ergst op zondagochtend, als hij zich sinds vrijdag niet had geschoren. Toen klaagde ze dat het net was of ze met een vuurvretend stekelvarken naar bed ging.

Victor zelf had van geen van de mooie meisjes in de Kitten Parlour in Brighton ooit klachten gehad over zijn adem. Ze waren meer dan bereid hem alle pijpbeurt te geven die hij zich maar kon wensen. Ze bonden hem ook vast en gaven hem billenkoek, en zeiden steeds opnieuw dat hij een stoute, stoute jongen was.

Na elk bezoek aan de Parlour kwam hij thuis, kroop in bed naast zijn slapende vrouw (die met de dag dikker werd) en las zijn detectiveverhalen. Hij dacht aan de websites over vergif die hij overdag had bekeken en droomde elke nacht van een gelukkige toekomst.

Victor had zijn eerste baantje gehad bij een bedrijf in de buurt van Brighton, waar ze lakken maakten voor de autobranche. Cyanide, een dodelijk gif, was een van de chemicaliën die bij dat proces werden gebruikt.

Toen hij op een avond overwerkte, had hij een flesje cyanide gestolen. Al jarenlang stond het verstopt tussen de blikken onkruidverdelger en andere spullen in het schuurtje in de tuin.

De laatste tijd, naarmate hij steeds meer de buik vol kreeg van Joan, zat hij vaak in het schuurtje naar dat flesje te staren. Hij droomde ervan het haar toe te dienen.

En zo evolueerde het idee om zijn vrouw te vermoorden

niet over dagen, niet over weken, niet eens over maanden, maar over een paar jaar.

Maar er was iets wat hij niet wist. In diezelfde twee jaar was Joan plannen gaan maken om hém te vermoorden.

2

De tekenen waren er wel, als Victor de moeite had genomen ze op te merken. Ze stapelden zich op, beetje bij beetje bij beetje.

Met hun huwelijk was het bergafwaarts gegaan toen Joan maar niet zwanger raakte. Ze hadden het enkele jaren geprobeerd en dat gedeelte was wel leuk geweest. Daarna waren ze begonnen aan een tocht langs allerlei artsen.

Het probleem, kregen ze te horen, was dat Victor te weinig levende zaadcellen produceerde en dat Joan vijandig baarmoederslijmvlies had. Ze gaven elkaar de schuld. Joan sarde Victor dat hij geen echte man was. Ze sneerde dat echte mannen een pik hadden die fatsoenlijk werkte. Hij sarde haar terug en zei dat echte vrouwen geen vijfenzestig miljoen spermacellen nodig hadden, omdat één genoeg was.

Ze vreeën steeds minder vaak totdat ze dat uiteindelijk helemaal niet meer deden, behalve op zondagochtend en dan nog niet eens elke week.

Victor zocht zijn pleziertjes bij de Kitten Parlour.

Joan nam een minnaar. Als haar minnaar er niet was, stopte ze zich vol met chocola en slagroomtaartjes. Soms dronk ze witte wijn die ze met korting mee naar huis nam van haar werk in de supermarkt.

Het eerste wat Victor een idee had kunnen geven van het feit dat Joan een nieuwe man in haar leven had, was haar nieuwe kapsel. Eerst viel het hem niet eens op dat haar haar anders zat. Sinds ze zo was aangekomen, was hij steeds minder naar haar gaan kijken.

Hij zat met een blikje bier in de hand voor de televisie, terwijl de kat vanaf de andere kant van de kamer zuur naar hem loerde. Hij keek naar Miss Marple in *Murder at the Vicarage*. Joan kwam binnen en ging zitten. Ze las zo'n flutromannetje waar ze zo dol op was. Een goed halfuur zat Victor te prakkiseren over wat er nou anders was aan zijn vrouw, maar hij kon er de vinger niet op leggen.

Toen viel het muntje. Haar lange bruine haar, dat ze al sinds hun bruiloft, negentien jaar geleden, op dezelfde lengte en in dezelfde coupe droeg, was eraf. Het was kortgeknipt in een modern gesneden stijl. Victor zei dat ze wel een pot leek.

Joan antwoordde dat hij achterliep, dat dit nu de mode was.

De tweede aanwijzing die hem was ontgaan (totdat hij aan het eind van de maand het creditcardoverzicht kreeg), was dat ze nieuw ondergoed had gekocht. Duur, zijden ondergoed.

Toen begon ze allemaal nieuwe kleren te kopen. Hij zag de aankopen elke maand op hun creditcardoverzicht staan. Of eigenlijk zijn creditcardoverzicht, aangezien alles werd betaald van zijn geld. Haar parttime baantje achter de kassa bij de supermarkt betaalde niet zo best. Hij beklagde zich bij haar over haar uitgaven.

Zij antwoordde dat ze had besloten liefdadigheidswerk te gaan doen omdat ze iets wilde teruggeven aan de wereld. Ze moest er een beetje leuk uitzien voor de vergaderingen, liet ze hem weten.

Er waren eindeloos veel vergaderingen, avond aan avond. Om iets goeds te doen voor de wereld, zei ze tegen hem. Om minder bedeelde mensen te helpen. Het betekende dat ze steeds vaker laat thuiskwam. Ze liet hem achter met kant-en-klaarmaaltijden die hij in de magnetron kon zetten terwijl hij detectives en sport keek. Hij vond het best. Wat hij niet best vond, waren de rekeningen. Ze gaf meer geld uit dan hij verdiende, en dus moest hij zijn spaargeld aanspreken. Dat was helemaal niet wat hij voor de lange termijn voor ogen had. Hij was met zijn spaargeld iets veel beters van plan dan nieuwe kleren kopen voor Joan. Iets veel, véél beters!

Joan zei dat het goed was als een stel allebei hun eigen interesses had. Ze gaf hem een liefhebbend klopje op zijn hoofd en zei dat hij lekker naar zijn eigen programma's kon kijken als zij op pad ging om de wereld te redden.

Aanvankelijk ging het allemaal vrij goed. Op haar uitgaven na. Victor was IT-manager bij Stanley Smith & Sons, de op acht na grootste fabrikant van eierdozen in Engeland. Nu Joan 's avonds druk was, kon hij na het werk rustig even bij de Font and Firkin langs voor een paar glazen Harveys. Hij kon met de andere rokers buiten gaan staan en naar hartenlust paffen en kletsen.

Twee keer per week, als hij dronken genoeg was om zijn gène te vergeten, ging hij langs bij de Kitten Parlour

vlak bij Silwood Street voor een beetje rollebollen. En daarna ging hij naar huis.

Terwijl hij wachtte op het belletje van de magnetron, controleerde hij zijn bloedsuikerspiegel en diende zichzelf zijn dagelijkse insulineprik toe. Hij keek naar een herhaling van Morse of Poirot en was tevreden.

Er was één bijzonder meisje bij de Kitten Parlour voor wie hij wel wat begon te voelen. Ze heette Kamila. Ze had blond haar en was slank. Ze zei dat ze naar Brighton was gevluht om te ontkomen aan haar vriendje Kaspar, die haar vaak in elkaar sloeg. In het kleine kamertje met de roze sprei, de prijslijst aan de muur (aftrekken, pijpen, neuken, zoenen extra) en de pornofilms op de kleine vierkante televisie, luisterde hij naar haar verhalen. Op een avond, toen hij naast haar lag na hun tien minuten rollebollen, zei hij dat hij haar graag wilde helpen.

Kamila zei tegen Victor dat ze hem aardig vond. Hij gaf haar een veilig gevoel en ze hield van zijn mannelijkheid. Dat deed hem goed. Joan zei nooit dat hij mannelijk was.

Hij wilde Kamila meer geld geven, zodat ze een nieuw leven kon opbouwen in Brighton. Hij wilde haar beschermen tegen die bullebak, haar vriendje Kaspar.

Hij plande een nieuw leven voor Kamila, samen met hem.

Elke keer voordat Kamila hem pijpte, zei ze dat een nieuw leven samen met hem haar paradijselijk leek. Naderhand gaf hij haar steeds grotere fooien.

Dat maakte zijn geldzorgen nog erger. Hij had al moeite om de hypotheek van het huis te blijven afbeta-

len. Hij stond steeds dieper in het rood vanwege het huishoudgeld dat Joan eiste. Ze gaf tegenwoordig ongehooflijk veel geld uit aan sexy ondergoed, nieuwe kleren en haar chique kapper. Het was tot voor kort nog niet zo'n probleem geweest, omdat zijn bankmanager hem had geholpen. De man was erg behulpzaam geweest sinds die keer dat Victor hem op een dag in de Kitten Parlour was tegengekomen. Nu werkte hij niet meer bij de bank en de nieuwe manager zei dat het hem speet, maar dat het met de huidige kredietcrisis niet meer kon.

Geen geld meer.

De keus kwam hierop neer: minder bezoeken aan de Kitten Parlour en geen grote fooien meer voor Kamila.

Of zorgen dat Joan geen geld meer uitgaf.

Dat was simpel.

Hij zegde zonder het haar te vertellen hun gezamenlijke creditcard op. Toen ze die avond thuiskwam foeterde ze hem uit; ze vertelde dat de kaart was geweigerd bij Boots en dat ze zich nog nooit zo had geschaamd. Ze noemde hem een dikke, vette, luie drol. Ze zei dat haar ouders gelijk hadden gehad en dat ze naar hen had moeten luisteren.

Victor negeerde haar getier. Hij keek naar *Sparkling Cyanide* van Agatha Christie op televisie. Hij vroeg zich af hoe het zou zijn om Joan een glas cyanide te geven. Om toe te kijken als ze neerviel en in helse pijnen stierf op de vloer, zoals de actrice op televisie nu deed.

Hij had geen idee dat Joan precies hetzelfde dacht. Over hem.